

การแพร่กระจายของไวรัสอู่ฮั่น และสิ่งที่เกิดต่อไป

เรียบเรียงและวิเคราะห์โดย พ.ท. อัครชัย หนูนภักดิ์

สถาบัน RSIS ซึ่งเป็น Think Tank ของสิงคโปร์ ได้อธิบายถึง “การแพร่กระจายของไวรัสอู่ฮั่น และสิ่งที่เกิดต่อไป” สรุปได้ดังนี้

จีนทุ่มเทความพยายามอย่างมากในการยับยั้งการแพร่กระจายของ “ไวรัสโคโรนาสายพันธุ์ใหม่ (nCoV)” จากเมืองอู่ฮั่น ขณะที่ “องค์การอนามัยโลก (WHO)” ได้ประกาศให้ nCoV เป็น “ภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขระหว่างประเทศ: Public Health Emergency of International Concern (PHEIC)” ความกังวลต่อการแพร่กระจายดังกล่าวได้ขยายออกไปทั่วโลก จากจำนวนผู้ติดเชื้อที่ได้รับการยืนยันเพิ่มสูงขึ้นอย่างรวดเร็วในจีน ซึ่งมากกว่ายอดการระบาดทั่วโลกของ “SARS” เมื่อปี 2003 nCoV ได้คร่าชีวิตคนไปแล้ว 212 ราย รวมทั้งมีกว่า 20 ประเทศที่พบการติดเชื้อดังกล่าว nCoV เป็นการเจ็บป่วยคล้ายปอดอักเสบ ทั้งยังคล้ายคลึงกับกับ SARS แต่การเสียชีวิตจาก nCoV อยู่ที่ร้อยละ 2.9 ซึ่งต่ำกว่า SARS ซึ่งอยู่ที่ร้อยละ 9.6 อย่างไรก็ตาม nCoV มีการติดเชื้อที่ง่าย และระยะฟักตัวที่ยาวนานกว่า 14 วันจึงเป็นการยากที่จะตรวจสอบ รัฐบาลจีนได้ใช้มาตรการหลายอย่างในการยับยั้งการแพร่กระจายนี้ ทั้งการปิดเมืองอู่ฮั่นที่เป็นศูนย์กลางของการแพร่กระจาย เช่นเดียวกับเมืองรอบ ๆ ในมณฑลหูเป่ย์ ส่งผลกระทบต่อพลเมืองในพื้นที่มากกว่า 60 ล้านคน และ nCoV ได้สร้างกระทบต่อด้านเศรษฐกิจและการเงินของจีน เห็นได้จากการท่องเที่ยวระหว่างประเทศที่หยุดชะงักลง เนื่องจากมีการยกเลิกเที่ยวบินเข้า-ออกจากจีน การงดให้บริการอย่างไม่มีกำหนดของ IKEA เช่นเดียวกับ Starbucks ที่งดบริการสาขาจำนวนครึ่งหนึ่งในจีน การเลื่อนวันทำงานหลังจากวันตรุษจีนออกไปของ โตโยต้า ฮุนได

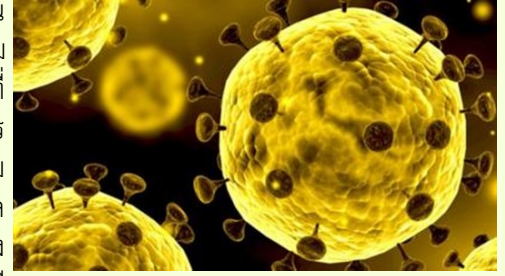

และฟอร์ด สะท้อนถึงผลกระทบจาก nCoV ต่อการผลิตทำให้บริษัทดังกล่าวจำเป็นต้องทบทวนแผนสำหรับห่วงโซ่อุปทานใหม่อาจเร็วไปสำหรับผลกระทบอย่างสมบูรณ์ของ nCoV ที่มี

ต่อเศรษฐกิจโลก นักเศรษฐศาสตร์จาก “Chinese Academy of Social Sciences” ประเมินว่าอัตราการเติบโตทางเศรษฐกิจของจีนในไตรมาสแรกของปี 2020 จะลดลงร้อยละ 1 แต่เนื่องจากขนาดเศรษฐกิจที่ใหญ่ของจีน และมีความเชื่อมโยงกับโลก อัตราการเติบโตของจีนที่ลดลงย่อมส่งผลกระทบต่อเศรษฐกิจโลกได้ในวงกว้าง ในปี 2017 ผลการศึกษาจากธนาคารโลกระบุว่าความเสียหายในหนึ่งปีของโลกจากการแพร่ระบาดของโรคคิดเป็น 570 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ หรือร้อยละ 0.7 ของรายได้โลก ซึ่งสอดคล้องกับการประเมินโดย WHO

การแพร่กระจายของ nCoV เป็นอีกวาระหนึ่งที่พวกเราควรให้ความสำคัญกับการเตรียมพร้อมและตอบสนองต่อการแพร่กระจายของโรค ซึ่งรวมถึงการยับยั้ง การเฝ้าระวัง การรายงาน และการ

ควบคุม ตลอดจนให้ความสำคัญกับความชัดเจน และยุทธศาสตร์ภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุขแบบองค์รวมที่รวมถึงการสื่อสารที่เหมาะสม ในการจัดการความรู้ ความกลัว และความกังวล ตลอดจนเสริมสร้างความร่วมมือพหุภาคี

ด้านความมั่นคงทางสาธารณสุข ในระดับภูมิภาคและโลก ดังนั้น จีนอาจบรรลุความพยายามได้เร็วขึ้นจากการอาศัยความร่วมมือดังกล่าว นับตั้งแต่วิกฤต SARS อาเซียน มีกระบวนการเสริมสร้างขีดความสามารถเพื่อเติมเต็มตามเกณฑ์ของ “International Health Regulations (IHR)” ในฐานะภาคีของ IHR ชาติสมาชิกอาเซียนถูกเรียกร้องให้ทำการเสริมสร้างขีดความสามารถในการค้นหา ประเมิน และรายงานเหตุการณ์ด้านสาธารณสุข จากกรณีของ nCoV ชาติสมาชิกอาเซียน ยิ่งจำเป็นต้องเสริมสร้างความร่วมมือในระดับภูมิภาคให้เข้มแข็งมากขึ้น การแลกเปลี่ยนข้อมูล และการรวบรวมผู้เชี่ยวชาญในระดับภูมิภาค เป็นสิ่งจำเป็นในการรับมือกับกรณีดังกล่าว รวมถึงความเร่งด่วนอื่น ๆ อาเซียนมี “กรอบความร่วมมืออาเซียน+3” (ประกอบด้วย อาเซียน จีน ญี่ปุ่น และเกาหลีใต้) ด้านการเฝ้าระวังโรคในระดับภูมิภาค กรอบความร่วมมือดังกล่าว มีพิธีการด้านการแลกเปลี่ยนข้อมูล และการกระตุ้นให้ชาติสมาชิก รายงานเกี่ยวกับโรคที่ถูกจัดให้เป็น PHEIC ในทุกกรณี อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ WHO จะยังไม่ประกาศให้ nCoV เป็น PHEIC แต่จีนได้ทำรายงานถึงการแพร่กระจายของไวรัสปริศนาต่อเลขาธิการอาเซียนไปเมื่อต้นเดือนมกราคม 2020 และอาเซียนได้กระจายข้อมูลในชาติสมาชิกอาเซียน และเครือข่าย “ASEAN Emergency Operation Center (EOC)” สำหรับภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุข ซึ่ง ASEAN EOC เปรียบเหมือนแกนกลางในการเตรียมพร้อมและรับมือกับปัญหา

RSIS สรุปว่า ควรเสริมสร้างความร่วมมือในการยับยั้งการแพร่ระบาดของโรคในระดับภูมิภาค ทั้งการผลิตวัคซีน การช่วยเหลือผู้ติดเชื้อ และการจัดการความรู้อย่างระมัดระวังผ่านยุทธศาสตร์การสื่อสาร ซึ่งอาเซียนควรเพิ่มความพยายามในการสร้างขีดความสามารถในการค้นหาและรายงาน นำไปสู่การดำเนินงานด้วยความโปร่งใส และสร้างการตระหนักรู้ที่ถูกต้อง

สำหรับประเทศไทย ควรเสริมสร้างขีดความสามารถในการรับมือกับภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุข ภายในประเทศ รวมถึงสนับสนุนอาเซียนในการสร้างความร่วมมือในระดับภูมิภาค สำหรับกองทัพไทย ควรสนับสนุนการเสริมสร้างขีดความสามารถดังกล่าวของประเทศโดยใช้ขีดความสามารถที่กองทัพมี ตลอดจนสนับสนุนอาเซียนในการรับมือกับภาวะฉุกเฉินด้านสาธารณสุข ภายใต้กรอบความร่วมมือด้านความมั่นคงของอาเซียน